

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

EMBERI JOGOK EURÓPAI BÍRÓSÁGA
MÁSODIK SEKCIÓ

MOLNÁR LÁSZLÓ kontra MAGYARORSZÁG ÜGY

(41063/07. sz. kérelem)

ÍTÉLET

STRASBOURG

2011. március 15.

Ezen határozat végleges, de szerkesztői változtatás alá eshet.

A Molnár László kontra Magyarország ügyben,
az Emberi Jogok Európai Bírósága (Második Szekció) Tanácsként tartott
ülésén, melynek tagjai voltak:
Ireneu Cabral Barreto, *Elnök*,
Dragoljub Popović
Sajó András, *bírák*
és Françoise Elens-Passos, *Szekció Hivatalvezető-helyettes*
2011. február 22-i zárt ülésén lefolytatott tanácskozását követően
az azon időpontban elfogadott alábbi ítéletet hozza:

AZ ELJÁRÁS

1. Az ügy alapja egy, a Magyar Köztársaság ellen benyújtott kérelem (41063/07. sz.), amelyet az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló egyezmény („az Egyezmény”) 34. cikke alapján egy magyar állampolgár, Molnár László („a kérelmező”) 2007. szeptember 20-án terjesztett a Bíróság elé.
2. A kérelmezőt Czeglédy M., Budapesten praktizáló ügyvéd képviselte. A Magyar Kormányt („a Kormány”) Höltszl L. Képviselő képviselte a Közigazgatási és Igazságügyi Minisztériumból.
3. 2010. május 5-én a Második Szekció Elnöke úgy határozott, hogy közli a panaszt a Kormánnyal. A Tizennegyedik kiegészítő jegyzőkönyvvel összhangban a kérelem három bíróból álló Tanácsra került kiszignálásra.

A TÉNYEK

AZ ÜGY KÖRÜLMÉNYEI

4. A kérelmező 1942-ben született és Budapesten él.
5. 1989. szeptember 15-én a kérelmező ingóság kiadása tárgyában pert indított egy magánszemély ellen a Pesti Központi Kerületi Bíróság előtt.
6. Több tárgyalást követően 1992. november 19-én ítélet meghozatalára került sor, amelyet a Fővárosi Bíróság 1993. szeptember 14-én hatályon kívül helyezett.
7. A megismételt eljárásban több igazságügyi szakértői vélemény került beszerzésre. Két tárgyalást új időpontra kellett kitűzni, mivel a kérelmező és jogi képviselője szabályos idézés ellenére nem jelent meg a tárgyaláson. 2004. június 3-án a Kerületi Bíróság ítéletet hozott. 2004. október 11-én a Fővárosi Bíróság új eljárás lefolytatására utasította az elsőfokú bíróságot.

8. 2006. április 12-én a Kerületi Bíróság részítéletet hozott. A részítélet ellen benyújtott fellebbezést a Fővárosi Bíróság 2007. március 22-én bírálta el.

9. Az alperes ellenkeresete tekintetében az elsőfokú bíróság 2006. július 7-én ítéletet hozott, amelyet a Fővárosi Bíróság 2007. március 22-én hatályában fenntartott.

A JOG

10. A kérelmező azt panaszolta, hogy az eljárás hossza összeegyeztethetetlen volt az Egyezmény 6. cikkének 1. bekezdésében lefektetett "ésszerű idő" követelményével. A Kormány vitatta a panaszt.

11. A Bíróság észrevételezi, hogy a figyelembe veendő időszak 1992. november 5-én kezdődött, amikor az egyéni kérelem jogának Magyarország általi elismerése hatályba lépett. Az azóta eltelt idő ésszerű voltának megítéléséhez azonban figyelembe kell venni az eljárás ezen időpontbeli állapotát is. A Bíróság megjegyzi, hogy 1992 novemberében az ügy már három éve és egy hónapja folyamatban volt. A szóban forgó időszak 2007. március 22-én zárult le. Ilyen módon két bírósági szinten összesen tizenhét évig tartott, amelyből tizennégy év és négy hónap az Egyezmény Magyarország általi ratifikálását követő időszakra esik.

12. A Bíróság már többször megállapította az Egyezmény 6. cikke 1. bekezdésének megsértését olyan ügyekben, amelyek a jelenlegihez hasonló kérdéseket vetettek fel (ld. *Frydlender v. France* [GC], no. 30979/96, § 43, ECHR 2000-VII). A benyújtott anyagokat megvizsgálva a Bíróság úgy véli, hogy a Kormány nem terjesztett elő olyan tényt vagy meggyőző érvet, amely a Bíróságot a jelen körülmények között eltérő következtetés levonására bírná. A kérdéssel kapcsolatos esetjogára figyelemmel a Bíróság megállapítja, hogy az eljárás túlzottan hosszú volt, és nem felelt meg az "ésszerű idő" követelményének. Ezért az Egyezmény 6. cikkének 1. bekezdését megsértették.

13. Az Egyezmény 41. cikkére hivatkozva a kérelmező 30000 euró nem vagyoni kártérítést követelt. A Kormány vitatta az igényt. A Bíróság úgy véli, hogy a kérelmező nem vagyoni kárt szenvedett, és ilyen címen 14400 eurót ítél meg számára.

14. A kérelmező további 5500 eurót követelt a hazai bíróságok és a Bíróság előtt felmerült költségek és kiadások megtérítésére. A Kormány nem nyilvánított véleményt a kérdéssel kapcsolatban. A birtokában lévő információkra és esetjogára figyelemmel a Bíróság 1000 euró megítélését tartja ésszerűnek az összes költség tekintetében.

15. A Bíróság úgy találja megfelelőnek, hogy a késedelmi kamatnak az Európai Központi Bank marginális kölcsönkamatán kell alapulnia, amelyhez további három százalékpontot kell hozzáadni.

EZEN INDOKOK ALAPJÁN A BÍRÓSÁG EGYHANGÚLAG

1. Elfogadhatóvá *nyilvánítja* a kérelmet;
2. *Megállapítja*, hogy az Egyezmény 6. cikkének 1. bekezdését megsértették;
3. *Megállapítja*:
 - (a) hogy az alperes Államnak attól az időponttól számított három hónapon belül, amikor az ítélet az Egyezmény 44. cikkének 2. bekezdése szerint véglegessé válik, a kérelmező számára
 - (i) nem vagyoni kár tekintetében 14400 (tizennégyezer-négyszáz) eurót, továbbá az ezen összeget terhelő adók összegét,
 - (ii) költségek és kiadások tekintetében 1000 (egyezer) eurót, továbbá az ezen összeget terhelő adók összegétkell kifizetnie nemzeti valutában, a teljesítéskori átváltási árfolyam alkalmazásával;
 - (b) hogy a fent említett három hónap lejártát követően a teljesítés időpontjáig a késedelmes időszakra az Európai Központi Bank marginális kamatlábát három százalékponttal meghaladó mértékű kamatot kell fizetni a fenti összeg után.
4. A kérelmező igazságos elégtétellel kapcsolatos további igényeit *elutasítja*.

Készült angol nyelven, írásbeli kihirdetésre került 2011. március 15-én, a Bíróság Eljárási Szabályzata 77. szabálya 2. és 3. bekezdésének megfelelően.

Françoise Elens-Passos
Hivatalvezető-helyettes

Ireneu Cabral Barreto
Elnök